

...-I ÍTÉLŐTÁBLA

Pf. III. .../2011/4. szám

A ...-i Ítéltábla a Gyulai & Beregszászi Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe, ügyintéző: Dr. Gyulai Ákos ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a Dr. Tucsek Gábor ügyvéd (ügyvéd címe), és a Csontos Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe, ügyintéző: Dr. Csontos Krisztián ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen házastársi közös vagyon megosztása iránt indított perében, a ...-i Bíróság 2011. május 10. napján meghozott 23.P.../2010/30. számú ítélete ellen a felperes részéről 32. sorszám alatt előterjesztett és 35. sorszám alatt kiegészített fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban - a 2012. február 14. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részét pedig részben megváltoztatja, és az alperes által a felperesnek - a N. típusú személygépkocsi megváltási árán túlmenően - fizetendő marasztalási összeget 1 378 308 (Egymillió-háromszázhetvennyolcezer-háromszáznyolc) Ft-ra felemeli és a felperes által az alperesnek fizetendő elsőfokú perköltség összegét 200 000 (Kettőszázezer) Ft-ra leszállítja, míg az alperes által az állam javára fizetendő feljegyzett kereseti illetéket 111 000 (Egyszáztizenegyezer) Ft-ra felemeli; egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy az államnak külön felhívásra fizessen meg 6000 (Hatezer) Ft feljegyzett fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A peres felek 1984. június 16. napján kötött házasságát a ...-i Városi Bíróság a 31.P.../2008/22. számú, 2009. május 8. napján jogerőre emelkedett ítéletével felbontotta. A peres felek ... szám alatti, az ingatlan-nyilvántartás adatai szerint 1/2-1/2 tulajdoni hányadú családi házának használatát akként szabályozta, hogy a felperes a lakóház alsó szintjének (beleértve a fodorászüzletet), az alperes pedig a tetőtéri szintjének kizárólagos használatára vált jogosulttá azzal, hogy az alsószinten található konyha, fürdőszoba és mellékhelyiségeket mindkét fél használhatja.

A ...-i Városi Bíróság az ítélete indokolási részében megállapította, hogy a peres felek házassági életközössége 2008 augusztusában szűnt meg teljes körűen.

Ugyanakkor Dr. P.E. közjegyző a K.../2008/O. szám alatti közjegyzői okiratában a felek nyilatkoztak, hogy a házassági életközösségük 2008. január 1-jén szakadt meg, és a ... szám alatti lakást elkülönítetten használják. Rögzítették a felek a közjegyzői okiratban azt is, hogy közöttük házassági vagyoni szerződés nincs, de ettől az időponttól kezdődően külön gazdálkodnak, valamint, hogy az utolsó közös lakásuk vonatkozásában egymással szemben ingatlan-nyilvántartáson kívüli tulajdonjogi igényük nincsen.

Az alperes nevére került nyilvántartásra a ... frsz-ú N. típusú, 940 000 Ft értékű személygépkocsi, amelyet az életközösség megszűnését megelőzően vásárolt.

A felperes a pontosított kereseti kérelmében az alperessel fennállt házastársi életközösség megszűnésére tekintettel a házastársi közös vagyon megosztását kérte.

A házastársi vagyontársaság részét képező ... frsz-ú N. típusú személygépkocsi 940 000 Ft értéke fele részének megtérítésére kérte kötelezni az alperest a gépjármű tulajdonába adása mellett.

A házassági életközösség alatt keletkezett közös adósságokkal összefüggésben pedig a következő kereseti kérelmet terjesztette elő:

A ... Rt-től felvett kölcsön összegét 627 918 Ft-ban jelölte meg, és annak felére, 313 959 Ft megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

A 2 000 000 Ft-os ...-i hitelből és annak kamataiból álló - 2011. márciusi - 2 862 884 Ft összegű tartozás fele részére, 1 431 442 Ft-ra is igényt tartott.

A helyi adó tekintetében az általa megfizetett 183 460 Ft fele részének, 91 715 Ft-nak az elszámolását is kérte.

A rezsiköltségekkel összefüggésben a 2008. január 1-jétől 2011. március 30-ig terjedő időszakra járó gázdíj általa megfizetett 1 532 894 Ft összegének fele részét valamint a gázdíjon kívül felmerült 244 000 Ft fűtési költség fele részét is érvényesítette 843 443 Ft összegben. A telefondíj tekintetében 22 500 Ft-ra, a kábeltévé előfizetési díj általa megfizetett összegéből 150 117 Ft-ra, illetve a vízdíj és a villanyáram díja tekintetében a felmerült költségek 1/3 részére tartott igényt az alperessel szemben, amelyet a villanyáram díja tekintetében 141 151 Ft-ban, a vízdíj vonatkozásában 43 121 Ft-ban jelölt meg.

Kérte kötelezni továbbá az alperest a felperes édesanyjától felvett, de csak általa kiegyenlített 1 500 000 Ft kölcsönből az alperesre jutó 750 000 Ft illetve annak késedelmi kamata megtérítésére.

Mindemellett a felperes kérte, hogy a bíróság a ... szám alatti ingatlan tekintetében állapítsa meg, hogy az ingatlan $\frac{3}{4}$ része az ő tulajdonát képezi, és az alperest abból csak $\frac{1}{4}$ tulajdoni illetőség illeti meg. Ennek indokául előadta, hogy az ingatlan az alperessel kötött házasságkötése időpontjában már kb. 90 %-os készütségi állapotban volt, és az ingatlan-nyilvántartás szerint az ő tulajdonát képezte, miután az előző férjétől elvált, azonban ezt követően „hagyta magát meggyőzni, hogy az ingatlan $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányada az alperes nevére kerüljön”.

Az alperes érdemi ellenkérelmében a házastársi vagyontársaság megszüntetését nem ellenezte.

Az ingatlan tulajdonjogával összefüggésben előterjesztett kereset elutasítását kérte, álláspontja szerint ugyanis az ingatlanon lévő felülepítmény kivitelezését a felperessel együtt fejezték be, és a jelenlegi ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett tulajdoni viszonyok megfelelnek a szerzési aránynak.

A N. személygépkocsi tekintetében állította annak különvagyoni jellegét.

A ... Rt-től felvett kölcsönnel összefüggésben 234 772 Ft-ot hajlandó volt megfizetni.

A ...-i hitellel összefüggésben elismerte, hogy 2005. vagy 2006. évben vették fel, de állítása szerint azt az életközösségük megszűnésekor már visszafizették és 2008-ban a felperes önállóan vett fel ismét ...-i hitelt, amely így a külön adóssága.

A felperes édesanyjától kapott kölcsön tekintetében kérte a kereset elutasítását. Állította, hogy kölcsönszerződés nem jött létre, ezért az e címen érvényesített követelés megalapozatlan.

A helyi adókból csak 22 565 Ft tartozást ismert el, a feleket közösen terhelő kommunális adó és a talajterhelési hozzájárulás 45 135 Ft-os összegének a fele részét.

A rezsiköltségekkel összefüggésben nem vitatta a fizetési kötelezettségét, az ingatlan fenntartásával felmerült kiadások 1/3-a tekintetében. Állította, hogy túlnyomórészt a felperes és családja használta az ingatlant, és az ő használatuk eredményeként merültek fel a rezsiköltségek, ezért azok 2/3 részét ők kötelesek viselni.

A gázdíjak tekintetében 242 734 Ft-ra, a vízdíj vonatkozásában 18 257 Ft-ra tett elismerő nyilatkozatot. A kábeltévé díját nem volt hajlandó részben sem megfizetni, mert állította, hogy csak a felperes vette igénybe azt a szolgáltatást.

A villanyáram díjával összefüggésben utóbb pontosította a nyilatkozatát, és állította, hogy 2009. évben 219 221 Ft összegben ő fizette be a villanyszámlákat, ezért a felperesre eső 2/3-nak, 146 147 Ft-nak a megfizetésére a felperestől igényt tartott.

A 2011. január, február, március, május hónapokra általa fizetett villanyszámlák tekintetében pedig 79 319 Ft összeg elszámolását kérte.

Mindezek mellett állította, hogy a S.Mné-től, közös ismerősüktől - az életközösségük időtartama alatt - kölcsönként 500 000 Ft-ot - az életközösség megszűnése után - teljes egészében ő egyenlítette ki, ezért a felperes tartozik neki 250 000 Ft-tal.

Hivatkozott arra is, hogy a felperesnek 350 000 Ft-ot megfizetett a rezsiköltségekre.

Az elsőfokú bíróság az alperes tulajdonába adta a ... frsz-ú N. típusú személygépkocsit azzal, hogy 30 napon belül fizessen meg a felperesnek 470 000 Ft-ot. Mindemellett kötelezte az alperest arra is, hogy fizessen meg a felperesnek 1 278 308 Ft-ot, és annak 2009. szeptember 1. napjától járó késedelmi kamatait, ezt meghaladóan pedig a felperes keresetét elutasította.

Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg 208 000 Ft perköltséget az alperesnek.

Az elsőfokú bíróság a peres felek egyező nyilatkozata alapján azt állapította meg - a házassági bontóperben rögzítettektől eltérően -, hogy a peres felek házastársi életközössége 2008. január 1. napján szűnt meg.

A felperesnek a ... szám alatti ingatlan tulajdoni hányadainak módosítására vonatkozó (rész)kereseti kérelmét elutasította, ugyanis a felperes annak a bizonyítási kötelezettségének, hogy indokolatlanul történt az alperes részére az ingatlan 1/2 tulajdonjogának átruházása, nem tudott eleget tenni.

A N. személygépkocsi tekintetében azt állapította meg, hogy az alperes nem tudta igazolni, hogy a gépkocsi a különvagyon, ezért közös vagyoni ingóságként számolta el.

A peres felek kölcsönügyleteivel összefüggésben pedig arra a következtetésre jutott, hogy a felperes édesanyjának adott kölcsön létezését az alperes vitatta, a csatolt okirat tartalmát nem ismerte el, ezért a felperest terhelte a bizonyítás a kölcsönadás tényére vonatkozóan.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az iratokhoz 15/F/2. alatt csatolt nyilatkozat szerint D.Jné, a felperes édesanyja, mint kölcsönadó 2010. október 1-jén kijelentette, hogy 1 500 000 Ft-ot a mai napon a felperes részére visszafizetett. Ezt az okiratot aláírta a nyilatkozatot tevő, valamint tanúként M.Jné és Zs.Ené is.

Az elsőfokú bíróság nem fogadta el Zs.Ené tanúvallomását, mert megállapította, hogy az nem egyértelmű, illetve a felperes folyamatosan - a jegyzőkönyvben rögzítettek szerint - különböző megjegyzéseket tett a tanú irányába, a kihallgatása során és befolyásolta őt halk megjegyzéseivel. A felperes csatolta ugyan 24/F/1. alatt az édesanyja nyilatkozatát, amelyben kijelentette, hogy „2010 őszén a lányom visszaadta nekem az 1 500 000 Ft-ot”, azonban az elsőfokú bíróság megállapította, hogy önmagából a nyilatkozatból és a közjegyzői tanúsításból nem derült ki az, hogy a nyilatkozat tartalmát tevő személy azt sajátjának ismerte volna el. A felperes pedig az édesanyjának tanúkénti kihallgatásának indítványozásától utóbb elállt, ekként a nyilatkozata a bizonyítás körében, mint okirat került kizárólag felhasználásra, azonban az e keresetrész tekintetében érvényesített igény körében a bírói bizonyosság megállapításához nem volt elegendő, ezért a vagyonközösség megosztása során a felperes által állított 1 500 000 Ft kölcsönt az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta.

A ... Rt. személyi hitellel összefüggésben az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a házassági életközösség megszűnését követően 616 188 Ft-ot fizette meg a felperes, ezért annak a fele összegét 308 094 Ft-ot köteles az alperes számára megfizetni.

A ...-i hitel kapcsán pedig azt állapította meg, hogy 2007. december 31. napján a hiteltartozás 1 589 478 Ft volt, amelynek fele részére 794 739 Ft az alperessel szemben a felperes igényt tarthat.

Az alperes által érvényesített, a peres felek közös ismerőse S.Mné által kölcsönadott összegek tekintetében az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a csatolt okiratok szerint 2007. december 21. napján került sor 300 000 Ft, a 2008. január 11. napján pedig 200 000 Ft kölcsönadására, azzal, hogy mindkettő tekintetében a lejárat napja 2008. március 31. S.Mné akként nyilatkozott, hogy azokat mindkét peres félnek adta, és 2008. május 28. napján az alperes részére visszafizetett 500 000 Ft-ot.

Az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a kölcsönök felvételére olyan időpontban került sor, amikor a felek házastársi életközössége fennállt, illetve S.Mné-nak annak megszűnéséről tudomása nem volt. Mivel a kölcsönt csak az alperes fizette vissza, ezért annak fele összegére, 250 000 Ft-ra igényt tarthat.

A rezsiköltségek tekintetében az elsőfokú bíróság figyelemmel volt a Ptk. 141. §-ára, amely szerint a dolog fenntartásával járó, és a dologgal kapcsolatos kiadások a tulajdonostársakat tulajdoni hányaduk arányában terhelik.

Megállapította, hogy a rezsiköltségek vonatkozásában az alperes nem tudta bizonyítani (kivéve a felperes által elismert villanyáram-, és vízdíjat), hogy csak azok 1/3-a terhelné. A befizetésekről szóló igazolásokat pedig annak a félnek a javára számolta el, aki azokat a perben első alkalommal csatolta az iratokhoz. Mindezek alapján a helyi adóból alperes által elismert 22 566 Ft, a vízdíjból 35 406 Ft, a telefonköltségből 22 500 Ft, a kábeltévé díjából 129 117 Ft, a gázdíjból 532 896 Ft, a megvásárolt szén árából 77 000 Ft megfizetésére kötelezte az alperest. A rezsiköltségekből és a két hitelből eredő alperesi tartozás összege 1 922 317 Ft, amelyből levonta a S.Mné-től felvett és az alperes által teljes egészében

kifizetett kölcsönből a felperesre eső 250 000 Ft-ot és a rezsiköltségekbe 2009-ben alperes részéről kifizetett 350 000 Ft-ot.

A villanyáram díja tekintetében a teljes befizetési összeget 701 193 Ft-ban állapította meg az elsőfokú bíróság, amelyből a felperes 423 453 Ft-ot, az alperes 277 740 Ft-ot igazolt, abból az 1/3 rész 233 731 Ft, ehhez képest az alperes igazoltan túlfizetett díj 44 009 Ft. Az elsőfokú bíróság a fentiekben írt elszámolás eredményeként kötelezte az alperest 1 278 308 Ft megtérítésére a felperes javára.

A peres felek pervesztességének-pernyertességének arányában kötelezte a tulajdoni igénye tekintetében is pervesztes felperest az alperes (rész)perköltségének megtérítésére.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben a sérelmezett határozat megváltoztatását, és az alperes keresete szerinti marasztalását kérte. Előbb arra hivatkozott, hogy az alperes a rezsiköltség tekintetében úgy terjesztette elő az igényét, hogy az általa már korábban csatolt csekkeket használta fel. Utóbb a fellebbezését akként pontosította, hogy a S.Mné-val kötött kölcsönszerződésből eredő tartozás közös adósságként való elszámolásának mellőzésével kérte az ítélet megváltoztatását. Állította, hogy S.Mné az alperes szeretőjeként tudomással bírt az életközösségüket érintő körülményekről, ezért nem helytálló az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, hogy az életközösség megszűnéséről nem tudott. Álláspontja szerint ezt támasztja alá az a tény is, hogy őt a házasság felbontása iránti perben tanúként jelentették be.

Állította, hogy a kölcsön az alperes által a barátnőjétől felvett külön adósság, amelynek teljesítése kizárólag az alperes kötelezettsége.

A ...-i hitelből eredő alperesi kötelezettséggel összefüggésben arra hivatkozott, hogy 2 000 000 Ft-ot vettek fel, annak összege érdemben változatlan maradt. Az elsőfokú bíróság - tévesen - egy számlaforgalomról szóló kimutatást értékelt, ezért - álláspontja szerint - 1 000 000 Ft tartozást kell az alperes terhére elszámolni.

Sérelmezte azt is, hogy az édesanyjával kötött kölcsönszerződésből eredő közös adósság iránti igényét nem fogadta el az elsőfokú bíróság, annak ellenére, hogy a kölcsön visszafizetését tanúsító okiraton az édesanyja aláírásának közjegyzői hitelesítése megtörtént. Állította, hogy az édesanyja aláírásának hitelesítésére idős kora miatt került sor, nem tudhatta, hogy megéli-e még a perbeli tanúskodás lehetőségét. Megítélése szerint a megállapodásuk tartalmi elemeit, annak tartalmát az alperesnek érdemben nem sikerült vitatnia, az elsőfokú bíróság pedig nem tudott olyan tényeket feltárni, amelyek az állítását megingathatták volna.

Az alperes telefax útján a tárgyalás napján, 2012. február 14-én csatlakozó fellebbezést nyújtott be, amelyben az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását akként kérte, hogy kötelezze az ítéltábla a felperest a közös lakás használatával felmerült rezsiköltség 2/3 arányban történő jövőbeli megfizetésére. Sérelmezte, hogy a gépjárművön kívüli közös ingóságai nem kerültek megosztásra, ezek körében a fiától kapott konyhabútorra tart igényt, amelynek értékét 1 000 000 Ft-ban jelölte meg.

Az ítéltábla az alperes csatlakozó fellebbezését, annak elkésztet volta miatt a másodfokú tárgyaláson meghozott végzésével elutasította.

A felperes fellebbezése részben alapos.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel érintett körben a peres felek egymással részben ellentétes előadásának, a kihallgatott tanúk vallomásának, valamint a csatolt okirati bizonyítékok adatainak az egymással való egybevetése, azok okszerű, logikai ellentmondásoktól mentes, és a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglalt elveknek megfelelően történő értékelése alapján, megalapozottan állapította meg a felek jogvitájának érdemi elbírálásához szükséges tényállást. Az így megállapított tényállásból túlnyomórészt helytálló jogi következtetésre jutott.

A felperes a fellebbezésében mindenekelőtt az elsőfokú bíróság rezsiköltség elszámolását sérelmezte, arra hivatkozással, hogy az ítéletből szerzett tudomást arról, hogy az alperes az általa korábban csatolt csekkek felhasználásával támasztott igényt a rezsiköltségek megfizetése iránt. Bár e körben nyilatkozata kidolgozására 15 nap határidő engedélyezését kérte, ténylegesen fellebbezése kiegészítésében erre vonatkozóan nyilatkozatot nem tett. Feltehetőleg ennek oka abban áll, hogy bár tényszerű az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, hogy egyes költségek vonatkozásában mindkét fél igényt támasztott, azonban az elsőfokú bíróságnak az a célszerű elszámolása - miszerint a duplán elszámolni kért költséget annak a félnek a javára számolta el, aki a bizonyítékait korábban csatolta - ténylegesen a felperesnek kedvezett, azaz etekintetben az alperes elszámolási igénye alaptalannak bizonyult.

A felperes részben alappal sérelmezte a S.Mné által adott kölcsön közös adósságként történő elszámolását, alaptalanul viszont az elszámolt ...-i hitel összegét, valamint az édesanyjával kötött kölcsönszerződésből eredő igénye elutasítását.

Bár az elsőfokú bíróság gondosan számba vette a házastársaknak a harmadik személlyel kötött ügyletből eredő felelőssége megállapításának szabályait, szükséges kitérni a felek belső jogviszonyában irányadó elszámolást megalapozó indokokra is.

A Csjt. a közös, illetve a különvagyonot csak az aktív vagyon tekintetében határolja el egymástól, a házastársak adósságainál, annak a házastársak közötti elszámolásáról nem szól. Az adósságokkal kapcsolatos igények rendezésének lehetőségeit ezért a Csjt-nek az aktív vagyonra vonatkozó rendelkezéseiből kiindulva az ítélezési gyakorlat alakította ki.

Ennek megfelelően az adósság közös, illetve különvagyonni jellegének elhatárolásánál annak van jelentősége, hogy

1. az adósság az életközösség fennállása alatt keletkezett-e,
2. a külön- vagy közös vagyon vagyontárgyait terheli-e, illetőleg a különvagyon vagy a közös vagyon körébe tartozó tevékenységgel kapcsolatban jön-e létre,
3. a konkrét tartozás ellenében melyik alvagyon gazdagodott.

A S.Mné felé fennállt tartozás elszámolásához a tartozás közös adóssági jellege tekintetében az igényérvényesítő alperest terhelte annak bizonyítása, hogy az adósság az életközösség fennállása alatt keletkezett. Az alperes ennek bizonyítására csatolta a S.Mné-val 2007. december 21. napján és a 2008. január 11. napján kötött szerződéseket, és tanúként kérte S.Mné kihallgatását. Mivel azonban a felek egyező nyilatkozata szerint - a bontóperben megállapított időponttól eltérően - a felek házassági életközössége 2008. január 1. napján szűnt meg, ezért az utóbbi 2008. január 11-ei - 200 000 Ft összegű - kölcsön felvételére már a házassági életközösség megszűnését követően került sor az alperes részéről, ennek ellenkezőjét maga az alperes sem állította, S.Mné sem bizonyította.

A peres felek közötti belső elszámolási viszonyban nem bír jelentőséggel, hogy az alperes a kölcsön felvételekor tájékoztatta-e a kölcsönadót a felperessel való életközössége megszűnéséről, ennek ismerete, vagy annak hiánya az adósság különvagyonni megítélését nem befolyásolja. Ezért az ítéltábla etekintetben helytállónak találta a felperes fellebbezését - igaz eltérő okból -, és az elszámolásból a felperest ezen kölcsönszerződés alapján terhelő megtérítési kötelezettségét mellőzte.

Más megítélés alá esnek a házassági életközösség megszűnésekor fennálló vagyoni tárgyú kötelezettségek. Nem csupán az aktív vagyontárgyak, hanem a passzív vagyontárgyak esetében is törvényes vélelem szól ugyanis amellett, hogy az életközösség megszűnésekor fennálló vagyoni tárgyú kötelezettségek egyrészt az életközösség alatt keletkeztek, másrészt pedig a házastársak közös kötelezettségét (adósságát) képezik. E vélelem csupán annak bizonyításával dönthető meg, hogy az adott pénztartozás a házasfelek valamelyikének a külön adóssága. A S.Mné által 2007. december 21. napján adott kölcsön életközösség megszűnésekor fennállását a kölcsönszerződés, a kölcsönadó tanúvallomása (mely nem volt ellentétes a bontóperi tanúvallomásával sem) alátámasztotta, annak alperesi külön adósság jellegét a felperes az őt terhelő bizonyítási teher ellenére nem bizonyította, ezért etekintetben az elsőfokú bíróság elszámolása helytálló.

Alaptalanul kifogásolta a felperes a fellebbezésében a nem vitásan a felek közös adósságát képező ...-i hitelre vonatkozó elszámolást. Az elsőfokú bíróság éppen a felperes bizonyítási indítványára kereste meg a hitelt folyósító pénzintézetet a hitel aktuális, az életközösség megszűnésekor egyenlegének közlése végett, amely összeget helytállón vett elszámolása alapjául. A közös tartozás összegének megállapításánál közömbös, hogy milyen összegű hitel rendelkezésre bocsátása történt meg annak felvételekor, a felek elszámolása alá eső közös adósságát csupán az életközösség megszűnésének napján fennálló tartozás képezi. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg azt is, hogy nem indokolt az alperes terhére a hitel életközösség megszűnését követően esedékessé váló költségeinek elszámolása, mivel azok felhasználása (bankkártya díj, átutalási költségek, stb.) a felperes érdekkörében merültek, illetve merülnek fel.

Az ítéltábla osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját a felperes által elszámolni kért, az édesanyjától - állítása szerint - felvett kölcsönre vonatkozó elszámolási igény elutasításakor.

A Pp. 206. § (1) bekezdése szerint a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak az egybevetése alapján állapítja meg, a bizonyítékokat a maguk összességében és meggyőződése szerint bírálja el. A bíróság a bizonyítékok mérlegelése során megállapítja azok bizonyító erejét, bizonyító értékét, figyelembe véve a felmerült bizonyítékok összefüggéseit, esetleges ellentmondásait, valamint a felek nyilatkozatait.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat helyesen mérlegelte, és helytállón jutott arra a következtetésre, hogy hitelt érdemlően nem bizonyított a felperes édesanyjának a felekkel kötött kölcsönügyletének ténye. Ezt támasztja alá az is, hogy a felperes a keresetlevelében bár kronológiai sorrend szerint, részletesen taglalta a felek házassága alatti vagyoni, jövedelmi viszonyait, a kölcsönről azonban nem tett említést (holott édesanyja 100 000 Ft összegű ajándékát is megemlítette), és a 2008. október 8-ai bontóperi meghallgatása

során is közös adósságként csak a Széchenyi hitelt jelölte meg (...i Városi Bíróság 31.P.../2008/16. számú irata).

Megjegyzzi az ítélet tábla, hogy a családon belüli kölcsön tényének bizonyítására rendszerint nem elégséges a kölcsönszerződés felmutatása, még akkor sem, ha az teljes bizonyító erővel bír. A Pp. 196. § (1) bekezdése szerint a magánokirat az ellenkező bizonyításáig teljes bizonyítékul szolgál arra, hogy kiállítója az abban foglalt nyilatkozatot megtette, ténylegesen azonban az ügylet valóságát nem bizonyítja. Ezért általában nem mellőzhető a nyilatkozattevő tanúkénti kihallgatása, amely alkalmat biztosít arra, hogy a bíró személyes benyomása alapján állapítsa meg a tanúvallomás, és ezáltal az okirat bizonyító erejét, megítélje az ügylet valóságát.

Mindezek hiányában - a felperes fentebb hivatkozott személyes nyilatkozata ismeretében - az elsőfokú bíróság döntése etekintetben is helytálló és megalapozott.

Az ítélet tábla az alperes csatlakozó fellebbezésének elutasítására figyelemmel az abban foglaltakkal érdemben nem foglalkozott.

Mindezekre tekintettel az ítélet tábla a Polgári perrendtartásról szóló többször módosított 1952. évi III. törvény (Pp.) 253. §-ának (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta, és az alperest terhelő marasztalás összegét - a N. típusú gépkocsi megváltási árán túlmenően - 1 378 308 Ft-ra felemelte. Az ítélet tábla megállapította, hogy a felperes a másodfokú eljárásban 100 000 Ft-ban pernyertes, túlnyomórészt azonban pervesztes lett.

Az alperes elkésett csatlakozó fellebbezést terjesztett elő, fellebbezési ellenkérelmet nem, illetve a másodfokú tárgyaláson sem jelent meg, ezért az ítélet tábla túlnyomórészt pernyertességére tekintettel sem állapított meg a javára másodfokú perköltséget, mert (igazolt) költsége nem merült fel.

Az alperes a pervesztessége arányának megfelelő, és a felperes által le nem rótt fellebbezési illeték részbeni megtérítésére köteles az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 74. § (3) bekezdése alapján irányadó, a költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban tárgyú 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése, 15. § (1) és (3) bekezdései valamint a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján.

Debrecen, 2012. február hó 14. napján

Szilágyiné Dr. Karsai Andrea sk a tanács elnöke, Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit sk előadó bíró, Cógoiné Dr. Boros Ágnes sk bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó